

LBRIS

We know
books

Redactare: Daria Logofătu
Corectură: Ana-Maria Scarlat
DTP: Ioana Goga
Copertă: Mary Nicola

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ULLMAN, R.L

Epic Zero: Aventurile unui puști de-a șasea nu-prea-super /
R.L. Ullman ; il. de Yusup Mediyān ; trad. din lb. engleză de Anca
Dumitrescu. – București : Booklet Fiction, 2026
ISBN 978-630-347-215-7

I. Mediyān, Yusup (il.)
II. Dumitrescu, Anca (trad.)

821.111

Copyright © 2026 by Waystation Media LLC
EPIC ZERO® is a Registered Trademark of Waystation Media LLC
R.L. Ullman asserts the moral right to be identified as the author
of this work

© Booklet Fiction, 2026, pentru prezenta ediție
Booklet Fiction este un imprint al Editurii Booklet.

R.L. ULLMAN

EPIC ZERO

**AVENTURILE UNUI PUȘTI DE-A ȘASEA
NU-PREA-SUPER**

Ilustrații de Yusup Mediyān

Traducere din limba engleză
de Anca Dumitrescu

2026

CUPRINS

1. Îmi urăsc ziua de naștere, și iată de ce	7
2. Pare că sunt un adevărat magnet pentru necazuri.	19
3. Fac ceva astronomic de stupid	33
4. Îmi pun noile „superputeri“ pe apelare rapidă	46
5. Mă înham la mai multă durere decât pot duce.....	56
6. Încalc legea într-un milion de feluri	68
7. Acum vreau să mi se spună băiatul nemaipomenit	80
8. Simt că mor.....	92
9. Am parte de șocul vieții mele	105
10. Am mințit, acum am parte de șocul vieții mele	119

11. Particip la înmormântarea unui extraterestru ..	129
12. Intru direct în pușcărie	140
13. Mă lupt pe viață și pe moarte cu un vierme lipicios	148
14. Preiau controlul asupra tuturor lucrurilor	158
15. Condamn întregul univers	170
Epilog. După trei luni foarte lungi... ..	182
Glosarul Meta-Puterilor	189
Caracteristicile unui meta	199
Mulțumiri	201

1

ÎMI URĂSC ZIUA DE NAȘTERE, ȘI IATĂ DE CE

Alarma de la ceas se tânguie ca o bocitoare, dar sunt deja treaz de ore întregi. Fără să-mi ridic capul de pe pernă, opresc ceasul cu o lovitură de karate bine exersată. Am tras destul de timp. La fel ca în toate diminețile de ziua mea, e timpul să verific dacă peste noapte am dobândit vreo Meta-putere. Trag aer în piept. Apoi mă lansez în rutina standard de testare.

Strâng tare din ochi și apoi îi deschid cât pot de larg. Nu tu infraroșii, nu tu raze X. „Zero manipulare energetică.“

Îmi îndoii degetele de la mâini și de la picioare, dar nu simt nicio forță mistică străbătându-mi venele. „Zero magie.“

7

Încerc să-mi amintesc tema la algebră de săptămâna trecută. Nu mi-o pot aminti, ceea ce este de două ori mai îngrijorător, pentru că am deja un șase. „Zero superinteligentă.“

Îmi pipăi atent capul, trunchiul și membrele. Nici urmă de coarne, coadă sau vreo altfel de excrescență suplimentară. „Zero metamorfozare.“

Mă ridic în capul oaselor, iau trei mingi de tenis din coșul de lângă pat și încep să jonglez cu ele. După ce le țin în aer trei secunde, cad toate pe jos și se rostogolesc fără vlagă. Nicio îmbunătățire la deficitara coordonare mână-ochi. „Zero superviteză.“

Mă dau jos din pat, mă duc la șifonier și îl apuc de marginea de jos. E plin de haine și probabil cântărește peste 250 de kilograme. Număr până la trei și încerc cu toată puterea să-l ridic. Șifonierul nu se clintește. E posibil să-mi fi rupt spatele. „Zero superforță.“

Sar pe pat, îmi ridic mâinile ca Superman și mă lansez către ușă. Aterizez pe podea cu o bufnitură, pe burtă; mi se taie respirația. Trebuie să țin minte ca anul viitor să fac invers, să sar de pe podea pe pat. „Zero capacitate de zbor.“

Mai am un singur test.

Închid ochii și mă concentrez să citesc gândurile cuiva din apropiere. Aud un ciocănit tare în ușă și...

— Elliott Harkness, dă-te jos din pat, ratatule! O să întârzii la școală!

Sora mea, Grace, e la ușă. Nu pot citi gândurile nimănui. „Zero abilitate parapsihică.“

Asta înseamnă că dețin fix zero din cele opt Meta-puteri. Încă un an, încă un eșec de proporții.

Mă ridic cu greu de pe podea, îmi arunc niște haine pe mine și mă târăsc spre baie. În oglindă, același sine neremarcabil mă privește fix: scund și slăbănog, cu un ciuf de păr castaniu și ochi de culoarea pantofilor demodați din piele. Par mai mic de doisprezece ani, prea insipid pentru a fi popular și prea banal pentru a deveni vreodată un Meta.

Știți, m-am născut într-o familie de supereroi. Facem parte dintr-o superechipă numită Forța Libertății, cei mai grozavi supereroi care au existat vreodată. În jargonul nostru, un „Meta“ înseamnă o Meta-ființă, adică o persoană, un animal sau o plantă – nu râdeți, s-a mai întâmplat – care are puteri și abilități mai presus de ceea ce este considerat obișnuit. Există opt tipuri de Meta-puteri: Manipulare Energetică, Zbor, Magie, Metamorfism, Parapsihic, Superinteligentă, Superviteză și Superforță.

În plus, există trei niveluri de putere: un Meta 1 are puteri limitate, un Meta 2 are puteri considerabile, iar un

Meta 3 are puteri extraordinare. Dacă n-ai niciun fel de putere, ești un Meta 0. Pe scurt, Zero, adică banal.

Ca mine.

Sting lumina și mă îndrept către bucătărie. Am la dispoziție cincisprezece minute să înfulec micul-dejun înainte de-a pleca la școală. Când ajung în bucătărie, supermembrii familiei mele sunt pe locurile lor obișnuite.

Mama stă sprijinită de frigider, cu brațele încrucișate la piept și sprâncenele încruntate, „pregătind“ sandvișurile pentru pachetul fără să-și folosească mâinile. Știți, mama e Parapsihic Meta 3, cunoscută și sub numele Doamna Înțelegetot. Printre puterile ei se numără telechinezia, care îi permite să mute obiecte cu puterea minții, și telepatia, care îi permite să citească gândurile celorlalți.

Așa cum vă puteți închipui, să ai o mamă care îți citește gândurile reprezintă o adevărată provocare! Ea susține că-și folosește puterile doar când e la datorie, dar, având în vedere cât de des mă ia în colimator, bănuiesc că nu spune întregul adevăr în acest sens.

Ca în majoritatea dimineților, mama e deja în uniformă, pregătită pentru orice eveniment nefast pe care l-ar aduce o nouă zi. Poartă o salopetă și o mască de culoare neagră pentru a se putea strecura în umbră ca să-și pună folosească superputerile fără a fi detectată. În plus, emblema ei de supereroină arată ca un ochi uriaș,

ceea ce nu doar că-i intimidează pe răufăcători, dar te face să te gândești de două ori înainte să bei lapte direct din cutie!

Tata își calcă pe lerina lângă masă. El duce legea și ordinea la un cu totul alt nivel. În ceea ce privește legea, e liderul Forței Libertății și poartă numele de Căpitanul Dreptății. Are Superforță Meta 3 și mușchi atât de puternici, încât e invincibil. Și să vă feriți când gloanțele ricoșează din el!

În ceea ce privește ordinea, să spunem că îi place ca totul să fie perfect pus la punct. Uniforma lui cu roșu, alb și albastru trebuie să fie perfect călcată și nu trebuie să existe nici cea mai mică pată sau urmă de praf pe emblema imaculată din piept ce reprezintă balanța de aur a justiției. Este atât de obsedat de curățenie, încât îmi ridică mobila din cameră ca să scoată toate rotocoalele de praf! Vă rog, cineva să-i distragă atenția cu o infracțiune!

Grace, sora mea în vârstă de paisprezece ani, stă pe scaun și se privește adulator într-o oglindă de buzunar. Are Capacitate de Zbor Meta 2, dar părinții mei se așteaptă ca puterile ei să ajungă la nivel de Meta 3. Încă învață să devină supereroină, dar în ultimul timp pare mult mai interesată să devină o celebritate la nivel mondial. La început, i-am sugerat numele Domnița

Egocentrică, dar m-a ignorat și a ales Fata Glorioasă.

Fata Glorioasă? Serios? Te rog, vino-ți în fire!

— Bună dimineața, Elliott, mă salută mama.

— Neața, îi răspund, așteptând o adăugire cât de mică referitoare la ziua mea.

Dar n-o primesc.

Știu că viața mea pare extraordinară, dar, credeți-mă, nu e. Să trăiești alături de niște supereroi vine cu multe neajunsuri. Principalul ar fi că, deși supereroii sunt foarte buni la lucrurile mărețe – cum ar fi lupta cu forțele răului –, nu se pricep deloc la lucrurile mărunte.

De exemplu, să-și aducă aminte când e ziua fiului lor. Iau din dulap un baton de cereale.

— Nu ți-e foame? mă întreabă mama.

— Nu, mi-a trecut.

— Grace, se pare că ai ajuns în ziare, spune tata.

— Serios? chițâie sora mea cu încântare.

— Da, da. Uită-te la titlul ăsta! îi zice tata.

Grace îi smulge ziarul din mână și începe să citească.

— „Cea mai nouă Meta-vedetă a Americii dă lovitura încă o dată!“ Uau! Arăt minunat!

Întoarce spre noi prima pagină a ziarului, cu poza ei în costumul de Fată Glorioasă, stând în picioare lângă Catastrofalul, un superticălos doborât la pământ.

— Nu-i așa că am un costum demential?

Recunosc, arată destul de grozav în costumul mulat purpuriu, cu stele albe pe piept și pe picioare și cu pelerina fluturând perfect în vânt. Dar n-am de gând să-i spun asta.

— Se pare că oamenii încep să-ți aprecieze tot mai mult superputerile, zice tata.

— Poate Căpitanul Dreptății ar trebui să se retragă, glumește mama.

— S-ar putea să ai dreptate, draga mea. Poate ar trebui să-mi trăiesc anii de aur într-o Fortăreață a Solitudinii.

— Da, tata, sigur, îi răspunde Grace și-și dă ochii peste cap. O să sun la Stațiunea pentru Pensionari Meta-Pajiștea să văd dacă au vreun loc liber. Sper că-ți place budinca de tapioca.

— N-am mai mâncat tapioca de când Gurmandul Macabru a încercat să-mi pună otravă în desert la Premiile Masca Anului, zice tata. Dacă mă gândesc bine, cred că mi-au mai rămas câțiva ani de activitate ca luptător cu pelerină.

— Mă gândeam eu că asta o să spui. Apropo de pelerine, aș vrea să revoluționez imaginea supereroului. Poate fac rost de niște sponsori și le pun logourile pe costumul meu. Cum fac sportivii renumiți. Credeți că pentru asta aș avea nevoie de un agent? întreabă sora mea.

— Grace, știi bine că noi nu lucrăm pentru bani, îi răspunde tata.

— Ei, hai, chiar nu putem să ne bucurăm și noi de câteva avantaje? Adică, oricum suntem la datorie nonstop, insistă Grace.

Fix atunci îmi vibrează telefonul în buzunar. Un SMS de la TehnoChiț:

„TehnoChiț: Câine-Nu-I vomită în Sala Tactică. Poți să vii să cureți acum?“

Câine-Nu-I e numele ciobănescului nostru german care are puterea de-a se face invizibil. Acum e aici, te fixează cu ochi mari și rugători, încercând să cerșească o recompensă, acum nu mai e. În mod convenabil, puterile lui par să se activeze de fiecare dată când lipsește ceva de mâncare. Probabil că a furat mic-dejunul cuiva, profitând de o secundă de neatenție.

Să strâng după Câine-Nu-I e îndeajuns de neplăcut, dar s-o fac de ziua mea mi se pare o pedeapsă crudă și neobișnuită. Ar fi trebuit să-mi iau un super-pește de acvariu.

Ies din bucătărie și mă îndrept către scările Aripii de Vest, în ecoul tenișilor, pe cele 55 de trepte. Poate ar fi trebuit să menționez că stau într-o casă destul de neobișnuită. Locuim într-un satelit parcat în spațiul cosmic, numit Halta. Halta este cartierul general al Forței

Libertății, precum și a doua casă pentru majoritatea membrilor echipei. Poate vă întrebați de ce stăm aici sus. O să spun doar că ne facem treaba foarte bine și că sunt o mulțime de dubioși care abia așteaptă să vină la ușa noastră și să încerce să se răzbune. De fapt, chiar asta s-a întâmplat în urmă cu câțiva ani, când Brigada Măcel a dat buzna în vechiul nostru sediu de pe Pământ. Nu le-a reușit schema, dar de-asta ne-am mutat în Haltă; e foarte greu de ajuns la noi.

Mă opresc la debara să iau un mop, o găleată și niște dezinfectant, pentru că tata e un mare ipohondru. Așa cum îl știu pe Câine-Nu-I, probabil că va trebui să aștept să apară toate hălcile invizibile ca să mă asigur că nu ratez nimic. Îmi ia ceva timp să strâng ustensilele de curățenie pentru că toate sunt înghesuite pe raftul din spate, de parcă cineva le-ar fi ascuns intenționat.

În cele din urmă, înarmat cu tot ce trebuie pentru această misiune, mă îndrept către Sala Tactică și deschid ușa.

— LA MULȚI AAANI!

Ustensilele de curățenie îmi cad din mână.

Spre marea mea surprindere, îi am în față pe toți membrii Forței Libertății: părinții mei, Grace, Șoimul Umbrelor, TehnoChiț, Fulger Albastru și Maestrul Mim.

— La mulți ani, Elliott! spune mama.

— C-c-cum? mă bâlbâi.

— Te-am păcălit, nu-i așa? spune TehnoChiț, acum cocoțat pe umărul lui tata, mângâindu-și mustățile cu o expresie mulțumită pe fața lui mică, albă și ascuțită.

— Și Câine-Nu-I? întreb.

— E bine, îmi răspunde tata.

Câine-Nu-I își face apariția de sub masa de conferință, dând din coadă cu 150 de kilometri pe secundă. Pot să jur că zâmbește.

— Doar nu credeai c-am uitat de ziua ta? spune mama.

— Păi... ridic eu din umeri.

— Putem să terminăm odată cu asta? mormăie Grace.

— Grace, te rog, e ziua fratelui tău, zice tata.

După aceea, Maestrul Mim își folosește magia pentru a face să apară un deget mov uriaș care stinge toate luminile. Mama aduce un tort imens pe care sunt aprinse douăsprezece lumânări și încep să-mi cânte *La mulți ani!* cu toții, în afară de Maestrul Mim și Câine-Nu-I, care, evident, nu pot vorbi.

— Pune-ți o dorință! mă îndeamnă mama.

Închid ochii și trag aer adânc în piept când...

„Alertă! Alertă! Alertă!“ răsună în toată Halta din Meta-Monitor. „Pericol Meta 2. Profil identificat: Reptilianul. Alertă! Alertă! Alertă!“

Înainte să se aprindă luminile, Forța Libertății intră în acțiune. Fulger Albastru și Maestrul Mim au dispărut deja. Apuc să văd doar flăcările de la avionul lui TehnoChiț și conturul pelerinei Șoimului Umbrelor, în timp ce dispar din încăpere. Tata și Grace pleacă fără să spună nimic. Rămân singur cu mama care încă ține tortul în mână.

— Elliott, îmi pare atât de rău, spune ea.

În ochi i se citește tristețea, dar corpul i se înclină deja spre ușă. Îmi dau seama că vrea să se facă nevăzută.

— E OK. Du-te, cineva are nevoie de tine, îi zic.

Mă mângâie pe obraz.

— Băiețelul meu s-a făcut atât de mare...

Îi iau tortul din mână.

— A, nu uita că Reptilianul are Superforță Meta 2, dar e și Parapsihic Meta 1, deși n-a dat nicio dovadă de telechinezie.

— Mersi pentru pont. Să nu întârzii la școală, spune mama, apoi îmi face cu ochiul și pleacă.

Mă uit la lumânările de pe tort, încă aprinse. N-am apucat să-mi pun nicio dorință. Nu că ar conta.

Sunt tot un Zero.